

jeg er i Besiddelse af de fornødne Midler til et standsmæssigt Underhold.«

»Ja, det er sandt,« sagde Eberhardt med en Stramning af Munden, der skulde gælde for et Smil. »Jeg hører ved min Tilbagekomst, at du har arvet . . . en Selvmorder.«

»En af mine Venner — ja.«

»Jeg haaber da, at du tilbageviser den Art Gaver, Peter Andreas.«

»Hør, jeg synes, du en Gang skulde gøre Alvor af din Trusel om ikke at blande dig i mine Anliggender. Jeg har aldeles ikke anmodet dig om at være min juridiske Raadgiver.«

»Ja, jeg sér, at det i det hele er ørkesløst at tale med dig,« sagde Eberhardt og rejste sig. »Jeg skal ikke yderligere forlænge denne Samtale.«

»Som du vil.«

Han tog straks sin Hat for at gaa. Men da han stod med Haanden paa Dørlaasen i Begreb med at forlade Stuen, vendte han sig efter et Øjeblik's Betænkning endnu en Gang om imod Broderen, der var bleven siddende paa sin Stol, og sagde:

»Jeg maa dog sige dig endnu et, Peter Andreas! Skønt du — med dine Følelser — rimeligvis vil have vanskeligt ved at forstaa det, vil jeg sige dig, at der er ingen af alle os Søkende, paa hvem baade Fa'er og Mo'er tænker saa meget som paa dig. Nu, da jeg var hjemme, gik der